

love, at den allerede i indværende Samling skulde komme til Revision. Jeg vil haabe, at den Minister, der har taget Ordet efter afdøde Minister Ingerslev, vil holde sin afdøde Kollegas Ord i Brev, saaledes at denne Lønningsslov maa komme til Revision i indværende Samling, fordi dette Løfte, som blev givet i Fjor, har vaakt Forhaabninger i vide Kredse, hvad der jo er ret naturligt. Jeg mener derfor, at vi bør ikke stufte de Folk, der have sat Forhaabninger til denne Udtalelse, og jeg haaber, at den nuværende aerede Indenrigsminister vil holde dette Ord og dette Løfte i Brev. Naar man ellers vil se paa de Arbejdere, som staa omtalte paa dette Budget, er der jo store Grupper af dem, og jeg skal nævne en stor Gruppe, nemlig Depotarbejderne. Disse Folk have, saa vidt jeg ved, allerede indgivet et Andragende til Regering og Rigsdag, eller i ethvert Tilfælde til Regeringen, om at faa deres Naar forbedrede. Forholdene ere nu saaledes, at der findes i alt 375 Depotarbejdere, fordelte i 4 Maskinfektioner omkring i Landet. Disse Folk ere delte i 4 Lønningsskasser, og Lønningen er i første og bedste Lønningsskasse 18 Kr. 20 Ore, og synker i fjerde til 14 Kr. 70 Ore om Ugen. Men det viser sig desværre for dem, at forholdsvis de fleste af dem, langt over en Fjerdedel, ja af de 375 ikke mindre end 133, staa i fjerde, altsaa i den lavest lønede Klasse, og navnlig vil jeg gøre opmærksom paa, at for Københavns Bedkommende ser dette underligt ud. Det har nemlig hidtil heddet, at den laveste Lønningsskasse ikke skulde blive anvendt i København. Da det var dyrere at leve her i København end andre Steder i Landet, maatte denne Lønningsskasse ikke anvendes i København. Det viser sig dog, at alle de Depotarbejdere, der ere ansatte siden 1893 — det er vistnok i alt nogle og tredive eller muligvis mere —, ja, der er nok antaget 38 — ere satte ned i fjerde Lønningsskasse. Jeg omtalte dette Spørgsmaal i Fjor i Finansudvalget, og jeg forstod det saaledes, som om den daværende Trafikminister slet ikke kendte til denne Sag, at det var noget, som hans Embedsmænd havde gjort for egen Regning. Skulde det være Tilfældet, vil jeg her tillade mig at henlede den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Forhold, at det er saaledes, at man raft væk ansatte alle ny Depotarbejdere i den laveste Klasse, saa at de altsaa staa for en Ugeløn af 14 Kr. 70 Ore. Der er ligeledes hele Portørklassen; den er endnu daarligere stillet end Depotarbejdernes Klasse. De ere delte i 5 Lønningsskasser og Lønningen varierer fra 600 til 840 Kr. Saavidt jeg ved, vil der

ogsaa fra denne talrige Klasse komme Andragende til Regering og Rigsdag i indværende Samling. Saa er der Jærnbanearbejderne. Deres Naar bleve jo forbedrede lidt i Fjor, men det var jo en overordentlig ringe Forbedring, idet Lønnen endnu kun er 1 Kr. 80 Ore eller 2 Kr. daglig; Jærnbanearbejderne paa Lavest Løn kunne altsaa i heldigste Tilfælde kun tjene 550 Kr. om Aaret. Dernæst vil jeg henlede Opmærksomheden paa Arbejderne ved Tøjhuset her i København. Der er ansat 100 Mand, hvis Lønning er 2 Kr. 50 Ore om Dagen, og de kunne altsaa, naar de ikke ere syge og aldrig forsømme en eneste Dag, i heldigste Tilfælde tjene 750 Kr. om Aaret. Det er jo Lønninger, som det er uhyre vanskeligt for en Familie at komme ud af det med; naar Mand og Kone og 3—4 Børn skulle leve af 15 Kr. om Ugen, er det en uhyre Kunst for Husmoderen at regne det ud, saa hele Familien kan blive met, hver Dag. — Dernæst have vi jo en Mængde Arbejdere, som staa i Statens Tjeneste, omkring i Statskøbene, i Domænerne, de fgl. Haver, Slotte og andre lignende Steder, for at sige det i Korthed: Jeg kunde ønske, at der skulde gøres noget for alle disse Arbejdernes Bedkommende, ja, jeg vil udtale, at til alle de af dens Arbejdere, der ikke henhøre under bestemte Lønningsslove, eller som ikke ere haandværksmæssig uddannede og derfor betales efter de for de enkelte Fag gældende Prisfuranter, bør Staten betale en Minimumsdagløn af 3 Kr. eller 30 Ore i Timen. Nu vil man maaske hertil indvende, at det vil komme til at dreje sig om mange Penge. Ja, det er sikkert, at det vistnok vil komme til at dreje sig om adskillige Millioner Kroner, men jeg skal da være moderat og beskeben i mine Fordringer og ikke forlange dette gennemført med eet Slag. Man kunde jo nemlig muligvis rette følgende Indvending herimod: Nu er jo Budgettet lagt for i Aar, og Budgettet taaler ikke en saadan Belastning, som dette vil medføre, det vil forstyrre Balancen paa Budgettet. Men saa skal jeg, som sagt, være moderat og sige: Lad os da gøre det i Løbet af de kommende Aar, lad os f. Eks. i Løbet af de første 5 Aar arbejde hen til, at Staten betaler en Minimumsdagløn af 3 Kr. til alle de Arbejdere, jeg nævnte før; saa vil det i Aar kun blive en Femtedel, der udtræves. Jeg skal med et Eksempel oplyse, hvad jeg mener. Lad os sige, at en Jærnbanearbejder har 1 Kr. 80 Ø. om Dagen; han mangler altsaa 1 Kr. 20 Ø. i de 3 Kr.; en Femtedel deraf er 24 Ø., altsaa skulde vi i Aar kun give ham et Tillæg af 24 Ø., og i Løbet af 5